

нишкомъ Пиеронъ. Азъ не знаехъ дали скоро ще дойдатъ за малкото господарче, то го сложихъ съ моето момче да спятъ на моя креватъ. Обикновено моето момче спи на своя креватъ подъ стълбата; но азъ помислихъ, на двамката тукъ ще бжде по-добре да бждатъ заедно; а за мене е безразлично, може и съвсемъ да не спя. Толкозъ повече, че утре тъкмя да стана по-рано и да отида на пазаря.

Но Годфруа не слушаше Пиерона. Той гледаше спящитѣ деца и нови чувства се родиха въ душата му. Скроменъ желѣзенъ креватъ, грубо войнишко отдѣяло, а на него тъй трогателно се разположили дветѣ мили деца! Колко слабичко изглеждаше неговото дете при случайното му другарче, съ което бѣха се прегърнали. Годфруа гледаше съ завистъ на изгорѣлото енергично лице на „уличното“ момче.

— Вашъ синъ ли е? — попита той.

— Не, господарю, — отговори продавачътъ на зеленчукъ, — азъ не съмъ жененъ и нѣма да се женя. За мене ли е то — безъ ржка. Една талига ме прегази и азъ останахъ сакатъ. Момчето е синъ на една моя съседка. Нещастната остана вдовица съ дете на ржце и умрѣ отъ тежка болестъ. Правѣше вѣнчета за гробища, но не ѝ повървѣ. Остави детето си на петъ години. Азъ го прибрахъ да ме радва. На седемъ години е, но колко е разбрано и въ всичко ми помага! Въ недѣлни и празнични дни и подиръ уроцитѣ си въ училище, ходи съ мене и ми помага при количката, мѣри зеленчука и прибира паритѣ. То намѣри вашето дете.

— Нима? — зачуди се Годфруа.

— Право ви казвамъ. Връщало се отъ училище, вижда: върви малко момче по тротуара и се облива въ сълзи. Почва да го утешава, пита го отъ